

תת"ע 7059/08/13 - מדינת ישראל נגד אשרף קורד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7059-08-13 מדינת ישראל נ' קורד
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות לשכת תביעות תעבורה ירושלים

המאשימה

נגד

אשרף קורד ע"י ב"כ עו"ד קוטינה
עבדאלעזיז

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מבוא

1. על פי כתב האישום, הנאשם הרשה לנהוג ברכב שבשליטתו לאדם שאין לו רישיון נהיגה תקף, ובכך עבר עבירה על סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961. כעבירה נלווית הנאשם הועמד לדין על עבירה של שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, בהתאם לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל- 1970.
2. נטען בכתב האישום כי הנאשם הרשה לבנו בן ה- 10 (להלן: "**הבן הקטין**") לנהוג ברכב כאמור.
3. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי הבן ישב במושב הנהג בעת שהרכב היה כבוי ולא מתוך כוונה להרשות לו לנהוג. על כן התיק נקבע לשמיעת הראיות בפניי.
4. כבר עתה אציין, כי הנאשם הצליח לעורר בי ספק ביחס לאשמה המיוחסת לו בכתב האישום ועל כן אני מחליט לזכות אותו מחמת הספק.

הראיות

עמוד 1

5. מטעם המאשימה העידו שלושה שוטרים שהיו בניידת:

לינשטיין דימיטרי, השוטר אשר נהג בניידת במהלך סיור ולטענתו הבחין בבן אשר ירד ממושב הנהג "עקף את הרכב מקדימה והתיישב במושב האחורי מצד ימין" (ת1) ואילו מהמושב האחורי ירד בנו הנוסף של הנאשם אשר מורשה לנהיגה והתיישב במושב הנהג;

יאנה קוגנט, השוטרת שישה לצידו של השוטר ואשר ערכה את ת/5;

ענבר עזרון, השוטרת אשר ישבה בניידת במושב האחורי.

דין והכרעה

האם הבן נהג ברכב

6. על המאשימה הנושאת בנטל ההוכחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם התיר לאחר, ובמקרה שבפנינו בנו הקטין, לנהוג ברכב, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיצביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת, שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאיננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, על הראיות, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674-1681).

7. השוטרים העידו כי במהלך סיור שערכו, הבחינו ברכב הנאשם שנעצר, ממנו ירד הבן מצד הנהג, ועבר למושב האחורי, ובמקומו התיישב הבן הבגיר שישב עד לאותה עת במושב האחורי. יצוין, אין מחלוקת כי הנאשם ישב במושב שליד מושב הנהג עת הבחינו השוטרים ברכבו.

8. כפי שעולה מהראיות שהובאו בפניי, השוטרים אשר הגיעו מכיוון הנסיעה הנגדי, הבחינו ברכב הנאשם אשר היה בכיוון הנגדי ובחילוף המקומות שנערך בין שני בניו של הנאשם: האחד הקטין בן ה-10 והשני בגיר אשר מורשה לנהיגה. מהעדויות שנשמעו בפניי עולה כי השוטרים סברו כי הבן הקטין נהג ברכב מאחר והבחינו בחילוף המקומות.

9. אמנם, השוטרים העידו בפניי כי עת היו בנסיעה לכיוון רכבו של הנאשם, רכב הנאשם היה בזמן נסיעה ואז נעצר. אולם, התעורר בליבי ספק שמא השוטרים אשר היו בניידת שנסעה לעבר רכב הנאשם מהכיוון הנגדי סברו בטעות שרכב הנאשם היה בנסיעה טרם חילוף המקומות בין בניו.

10. יפים לענייננו דברי כבוד השופט מודריק בע"פ **4004/98(תא) יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל** לפיו "**בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר...עלול גם לטעות שלא במתכוון, על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח 'שבע עיניים' על עדויות השוטרים שמא נמצא בהם דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הבטחון באמינותם**".

11. הנאשם העיד, כי הוא בעל עסק עצמאי של מכבסה. לטענתו, באותו יום לאחר שסיים את יום העבודה שלו וכאשר היה בדרכו חזרה הביתה יחד עם שני בניו, הם עברו לביתו של לקוח שאמור היה

למסור לו כביסה. לטענתו, הבן הבגיר נהג ברכב עד לאותו מקום. אולם, עת עצרו את הרכב ובזמן שהמתינו ללקוח שיגיע על מנת למסור להם את כביסה, הבן הקטין ביקש לשבת במושב הנהג על מנת שיוכל לתפעל את הרדיו ולבחור שירים להשמעה. הנאשם העיד כי נוכח העובדה שהרכב היה כבוי ומאחר ובאותו היום חל צום הרמאדן, הוא אפשר לבנו הקטין לעשות כן כל עוד הרכב כבוי בעמידה.

12. גרסתו של הנאשם נתמכה בעדותו של הבן הבגיר. ועדויות של שניהם תאמו אחת את השנייה על אף הניסיון להכשיל את הבן הבגיר בעדותו. התרשמתי כי הנאשם העיד עדות מהימנה וביקש להיצמד לאמת ולא מצאתי כל דופי בעדותו או כל סיבה שלא ליתן אמון בדבריו.

13. בהזמנה לדין תחת הכותרת "דברי הנהג" נרשם ע"י השוטר כי תגובתו הראשונה של הנאשם הייתה **"עשיתי טעות"** ואילו בהמשך ציין השוטר במזכר כי במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה מסר הנאשם כי "נתן לבנו הקטין לנהוג בשביל שיצום וכשהוסבר לו שמדובר במעשה מסוכן השיב שמדובר ברחוב לא מרכזי ולכן אפשר לחשוב את מי מסכן".

14. בתגובה לדברים אלה טען הנאשם כי מעולם לא מסר שנתן לילד הקטין לנהוג. הנאשם מסר כי כלל לא ברור כיצד נרשמו מפיו דברים אלה זמן שהוא אינו דובר עברית כלל. לטענת הנאשם הוא לא הבין את דברי השוטרים, וספק אם הם גם הבינו את דבריו בערבית.

15. הנאשם נשאל מדוע לא טען בפני השוטרים כי הילד לא נהג ברכב וכי הרכב היה כבוי בעת שישב במושב הנהג, והלה השיב כי השוטרים כלל לא דיברו איתו. בהקשר זה אציין כי הנאשם עשה עלי רושם מהימן עדותו לא נסתרה ואף במהלך הדיון התרשמתי כי הוא אינו מבין את השפה העברית ואת הנאמר באולם. גם אם בפיו של הנאשם שגורות מילים ספורות בעברית, אין בכך כדי להסיר את הספק שמא הנאשם לא הבין כלל את העבירות המיוחסות לו, ואף השוטרים לא הבינו כלל את תשובותיו למיוחס לו.

16. לא זו אף זו, אציין, כי הנאשם מסר בחקירתו הראשית כי השוטרים ניגשו לרכבו והוא לא הבין את אשר אמרו לו **"לא הבנתי מה הם מדברים"** (עמ' 13, ש' 3). אולם, הנאשם כלל לא נחקר בחקירה נגדית על כך ובנוסף, הנאשם גם לא נחקר לגבי טענת השוטרים לגבי הדברים שמסר להם במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה. והרי כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא- בהעדר הסבר סביר אחר- כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא (ראה: י' קדמי, על הראיות, חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009).

17. אדגיש, כי תשובתו של השוטר עוררה בליבי פליאה. סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2000 קובע, כי חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה. כך אני סבור כי ראוי שגביית תגובתו הראשונית של הנאשם ותחקורו במקום האירוע צריכה להתנהל בשפה המובנת לנאשם.

18. היתכן ששוטר במשטרת ישראל אשר פועל לאכיפת החוק ולהגנה על שלום הציבור, לא יתעניין באם החשוד הבין את דבריו ואם לאו. כשנשאל השוטר האם החשוד הבין את השפה עימה הוא דיבר איתו הוא השיב כך: **"לא יודע אם הבין את השפה שלי אבל הבין בטוח מה הוא עשה כי אמר לי שזה היה טעות שלו"** (עמ' 4, ש' 30). ובהמשך: **"...האם הבין באותו זמן מה שאמרתי לו אני לא יודע כי לא אמר שלא הבין"** (עמ' 5, ש' 4). משכך, הכיצד יכול השוטר לסמוך על הדברים שהובנו על

ידו מהנאשם והאם להם אכן התכוון הנאשם כאשר התקשורת ביניהם לקויה. לאמור, כיצד הצליח השוטר להבין מהנאשם את הדברים כפי שנרשמו בת/1.

19. לצערי, זהו אחד המקרים שבהם חוסר תקשורת בין שוטר לנהג, בשל העדר שפה משותפת, יכולה להוביל להעמדת אנשים תמימים בפרשיות חמורות שעלולות להיות להן השלכות קשות על המשך חייהם התקינים. אין להבליג על תקשורת לקויה, או על הבנה לא נכונה של הפרטים הנמסרים מפי חשודים לידי השוטרים ויש להקפיד כי דרך ההתקשרות ובייחוד התחקור וגביית העדות תתבצענה בשפה המובנת לצד שכנגד ותתועד בצורה תקינה ומדוייקת.

20. במקרה דנן, כאשר הנאשם מסר לשוטר שאפשר לבנו הקטין לשבת במושב הנהג על מנת לשמוע שירים, וכי הילד נמצא בצום, ואף הביע פליאה על כך, שכן לטענתו, הוא לא מסכן אף אחד, הבין השוטר בדרך פלא, כי האב מסר לבנו הקטין לנהוג ברכב כאות עידוד על כך שהוא צם וכי "אפשר לחשוב את מי הוא מסכן" !

21. ההבדל בין שתי הגרסאות כמובן, הוא בשל אותה תקשורת לקויה, וכל מילה נוספת בעניין מיותרת.

לסיכום

22. **אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, י"ז אדר ב תשע"ד , 19 מרץ 2014, במעמד הצדדים